

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa P. K.
przeciwko E. Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 stycznia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 18 września 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący P. K. nie nawiązał do żadnej z przyczyn kasacyjnych wymienionych w art. 389⁹ § 1 k.p.c., wskazał natomiast, że Sąd Apelacyjny nie dołożył, w jego ocenie, należytych starań w kierunku ustalenia rzeczywistej bądź przybliżonej wartości roszczenia powoda. Zdaniem skarżącego, rolą Sądu Apelacyjnego było dogłębniesze zbadanie zagadnienia wynagrodzenia powoda przez pryzmat norm stanowiących osnovę zarzutów kasacyjnych.

Twierdzenie to, a także argumenty powołane w celu jego uzasadnienia, nie pozwalały uznać, że zachodzą okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W szczególności, skarżący nie podjął próby sformułowania na tle przepisów mających zastosowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) lub wykazania, że w okolicznościach sprawy konieczne jest dokonanie przez Sąd Najwyższy wykładni określonych przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Z wywodu zawartego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wynikało również, by postępowanie przed sądem drugiej instancji było dotknięte wadą nieważności (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.) lub, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), co zakłada ewidentną i widoczną już *prima vista* wadliwość zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, i z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Należało tym samym odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przypominając, że ciężar wykazania przyczyn kasacyjnych spoczywa każdorazowo na skarżącym, a Sąd Najwyższy – orzekając w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – bada jedynie wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego motywy (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), bez wnikania w ocenę zasadności podstaw kasacyjnych.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

